

Beszélgetés Dráfi Mátyás színművésszel az állami kitüntetéséről, az elmúlt évről és erőforrásairól

Milyen érzéssel vette át a kitüntetést?

Úgy éreztem magam, mintha bemutatóm volna.

Beszélgetés Dráfi Mátyás színművésszel az állami kitüntetéséről, az elmúlt évről és erőforrásairól

Milyen érzéssel vette át a kitüntetést?

Úgy éreztem magam, mintha bemutatóm volna. Apró kis gyomorgörcs fogott el. De nézze, én már hatvanhárom éves vagyok. Az az érzésem, hogy ez valahol a „szépülés” jele is. Bár ahogy körülnéztem a kitüntetetteken, azt hiszem, egyike voltam a legfiatalabbaknak. De komolyabbra fordítva: ez az elismerés azt jelzi számomra, hogy egyáltalán felfigyeltek rám. És gondolom nemcsak rám, hanem ezáltal a Komáromi Jókai Színházra is. Érdeklődött is az elnök úr, hogyan folyik a munka a színházban. Mondtam, hogy jó színház a miénk, jó társaság van ott. Annak ellenére is mondhatom ezt, hogy nyugdíjas vagyok, és már nem vagyok a színház tagja. Persze gond az anyagiak hiánya, ami nemcsak a mi színházunkat sújtja, hanem valamennyi vidéki társulatot. Amióta nem a kulturális minisztérium, hanem a megyék hatáskörébe tartoznak, eléggé kiszolgáltatottak a vidéki színházak a megye kénye-kedvének.

Az ünnepek alatt a Duna Televízió révén a nézők tanúi lehettek annak, hogyan telt a karácsonya. És milyen volt az elmúlt éve?

Komolyan mondom, nem emlékszem rá, hogy valaha is ennyire sűrű lett volna, mint az elmúlt esztendő. Amíg a színház tagja voltam, egyszerre három-négy darabban játszottam. És most hét darab „szakadt a nyakamba”. Azonkívül itt van a Gül baba című előadás, amelyet a Teátrum Színházi Polgári Társulással készítettünk, és amelynek január 6-án Keszegfalván lesz a bemutatója. Tényleg nagyon sok minden volt, kicsit el is fáradtam. Októberben már azt mondtam, most aztán le kellene állni egy ideig, de a Gül babát be kellett fejeznem.

Szerepei több színházhoz kötik, így az utazásból is bőven kijutott önnek tavaly.

Volt úgy, hogy délelőtt Pesten próbáltam, aztán beültem a kocsiba, utaztam haza délutáni

előadásra Komáromba, majd újra vissza Pestre próbálni. A Bárka színházbeli őszi bemutató után Prágába vitt az utam, ahol önálló előadói esttel léptem fel. A közelmúltban három előadói estem volt Nagykanizsán és környékén. Az egyiket testi fogyatékos közönség előtt tartottam, és nagyon örülök, hogy sikerült egypár kellemes percet szereznem nekik. Legalábbis ők ezt mondták, és úgy tűnt, valóban örültek annak, hogy valaki elment közéjük, és megpróbált egy kis vidámságot, egy kis örömet vinni az életükbe.

Az elmúlt évben játszott szerepei közül melyik áll a legközelebb a szívéhez?

Erre tényleg nem tudok válaszolni. A szabin nők elrablását például nagyon szerettem. Az Ármány és szerelmet, ha a klasszikus formájában játszódtott volna, és a gyerekek megismerték volna, mi az a német romantika, szintén nagyon szerettem volna. De azért jól éreztem magam benne. Nagyon szeretem a szlovák színdarabot is, Peter Karva1 Hátsó ajtó című darabját, amelyet a Vertigo Szlovák Színházzal játszom Magyarországon, szlovákul. Egészen más műfaj Dürrenmatt A vak című drámája, ez valóban a „moderne modernje”. A Herceget alakítom benne, ezt is nagyon szeretem. Nem tudok választani. Mindig az a legkedvesebb szerepem, amit akkor és ott el kell játszanom.

Több évtizedes pályával a háta mögött, mi az, amiből ma erőt merít a játékhoz?

Van egy szokásom. Néha furcsállják is a színházban a kollégáim. Majdnem minden egyes előadásnál megpróbálom humoros formában leteremteni a műszakiakat, azzal, hogy „milyen műszakiak azok, akik nem hagynak egy kis rést a kulisszák között, hogy lesni tudjam a közönséget”. Fantasztikus élmény számomra, amikor leshetem a közönséget, és látom, hogyan reagálnak. Hogyan örülnek, nevetnek, sírnak. Ez az, amiből erőt tudok meríteni, mert érzem azt, hogy a közönségnek valóban kell a színház, kell az élmény, kell a katarzis, kell, hogy nevéssenek-sírjanak. Nem tudom, miért, manapság a színház inkább a látványra törekszik. Nem érzem azt, hogy egy kicsikét az ember érzelmeire próbálna hatni. Hiszem azonban, hogy hamarosan eljön az az idő, amikor észreveszik: a színház egy másfajta csoda, és nem csak az értelemre, a hideg észre kell hogy hasson.

MISLAY EDIT